

ΓΟΥΓΙΛΙΑΜ ΣΚΙΣΠΗΡ

Ο ΟΘΕΛΛΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

10—

Στὴ θέσθ μου εἶναι ὁ Κάσσιος διορισμένος.
 Παρακαλῶ σε, Κύριε, ἔλα μαζί μου
 Ἀπόψε νὰ δειπνήσεις. Καλῶς ἦρθες
 Στὴν Κύπρο, Κύριε.— Τράγοι καὶ μαϊμούδες! (Φεύγει).
 ΛΟΥΔ. Αὐτὸς εἶναι ὁ γενναῖος ὁ Μαῦρος, ποῦ ὄλη
 Ἡ γερουσίᾳ τὸν λέει ἐπιτήδειον σ' ἔλα;
 Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀντρας ποῦ κανένα πάθος
 Δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν ταραῖξει; ποῦ οὔτε
 Τῆς συμφορᾶς τὸ βόλι, οὔτε ἡ σαγίττα
 Τῆς τύχης δὲν μπορεῖ τὴν ἀρετὴ του
 Τὴν πλέρια νὰ χαράξει ἢ νὰ τρυπήσει;
 ΓΙΑΓ. Εἶναι πολὺ ἀλλαγμένος.
 ΛΟΥΔ. Εἶναι ὁ νοῦς του
 Γερὸς; Μὴν ἔχει πάθει τὸ μυαλό του;
 ΓΙΑΓ. Εἶναι αὐτὸς ποῦναι, καὶ δὲ θέλω ἐγὼ
 Νὰ κατακρίνω. Ὅ,τι μποροῦσε νάναι,—
 Ἄν ἴσως καὶ δὲν εἶναι ὅ,τι μποροῦσε—
 Θάθελα νὰ τὸν ἔκανε ὁ οὐρανός.
 ΛΟΥΔ. Νὰ δέρνει τὴ γυναῖκα του!
 ΓΙΑΓ. Αὐτὸ ἀλήθεια
 Τόσο καλὸ δὲν εἶναι· μὰ ἄς εἰμπόρεια
 Νὰ λέω πῶς τὸ χειρότερο εἶναι οἱ χτύποι.
 ΛΟΥΔ. Συχνὰ τὸ κάνει; Ἡ τοῦ ἀναψε τὸ αἷμα
 Τὸ γράμμα καὶ τὸν ἔσπρωξε στὸ σφάλμα;
 ΓΙΑΓ. Ὡμέ! Δὲν εἶναι τίμιος ἐγὼ νὰ λέω
 Ὅ,τι εἶδα κι' ὅ,τι ξέρω. Πρόσεξέ τον:
 Θὰ σοῦ τὸν δείξουν τὰ φερσίματά του.
 Κ' ἔτσι εἶναι περιττὸ ἐγὼ νὰ μιλήσω.
 Μὰ πῆγαινε κατόπι του καὶ τήρᾳ
 Πῶς θὰ ἑξακολουθήσει.
 ΛΟΥΔ. Μοῦ πονεῖ
 Ποῦ τόσο ἐγὼ γελάστηκα μὲ κείνον.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Μία κάμαρὴ στὸ καστέλλι.

Ἐρχονται ὁ Ὀθέλλος καὶ ἡ Αἰμιλία.

ΟΘΕΛ. Λοιπὸν δὲν εἶδες τίποτα;
 ΑΙΜ. Οὔτε ἀκουσα, οὔτε ὑπόψιασα ποτέ.
 ΟΘΕΛ. Ναι, εἶδες ἀντάμα αὐτὴν καὶ τὸν Κάσσιο
 ΑΙΜ. Ἀλλὰ κακὸ δὲν εἶδα. Κάθε λέξη,

Ποῦ ἐπρόφερναν, ταῦτιά μου τὴ γρικοῦσαν.
 ΟΘΕΛ. Ποτέ δὲν κρυφομίλησαν;
 ΑΙΜ. Ποτέ!
 ΟΘΕΛ. Κι' ὅξω ποτέ δὲ σ' ἔστειλαν;
 ΑΙΜ. Ποτέ.
 ΟΘΕΛ. Νὰ φέρεις τὸ ριπίδι, τὰ χερόχτια,
 Τὴ μάσκρα, ἄλλο τίποτα;
 ΑΙΜ. Ὁχι, Κύριε.
 ΟΘΕΛ. Αὐτὸ παράξενο εἶναι.
 ΑΙΜ. Τὸ κεφάλι μου, Κύριε βάζω κάτω
 Πῶς εἶναι τίμια. Ἄν ἔχεις ὑποψίες,
 Βγάλ' τες ἀπὸ τὸ νοῦ· εἶσαι γελασμένος.
 Ἄν στὸ μυαλό σου κάποιος κατεργάρης
 Τὲς ἔβαλε, ὁ Θεὸς ἄς τὸν παιδέψει
 Μὲ τὴν κατάρᾳ τοῦ φεῖδιου. Ἄν ἐκείνη
 Δὲν εἶναι ἀγνή καὶ τίμια καὶ πιστή,
 Ἄντρας κανεὶς δὲν εἶναι εὐτυχισμένος,
 Κι' ἀπ' ὅλες τὲς γυναῖκες ἡ πλιὸ ἀθώα
 Στὴν ἀδανιὰ θὲ νάναι μολεμένη.
 ΟΘΕΛ. Πῆγαινε πὲς τῆς νῆρθει ἐδώ.

(Ἡ Αἰμιλία φεύγει).

Ἀρκετὰ εἶπε:

Ἀλλὰ πολὺ κουτὴ μυυλίστρα θάταν,
 Ἄν δὲ μποροῦσε τόσο νὰ μιλεῖ!—
 Κούρβα εἶναι πονηρή, εἶναι κλειδαριὰ
 Κλεισμένη· τὸ κλειδί ποῦ κλεῖ τὰ ἀχρεῖα
 Τὰ μυστικά· κι' ὅμως ἐγὼ τὴν εἶδα
 Νὰ κάνει προσευκὲς γονατιστή.

Ἐρχονται ἡ Δεσδεμόνα καὶ ἡ Αἰμιλία.

ΔΕΣΔ. Μὲ θέλεις, Κύριε;
 ΟΘΕΛ. Ἀγάπη μου, ἔλα ἐδώ.
 ΔΕΣΔ. Τί μ' ὀρίζεις;
 ΟΘΕΛ. Στὰ μάτια νὰ σὲ ἰδῶ!
 Κοίταξέ με.

ΔΕΣΔ. Τί ἰδέα φριχτὴ εἶναι τούτῃ!
 ΟΘΕΛ. (Στὴν Αἰμιλία). Στὴ θέσθ σου, κυρία· κλείσε
 [τὴν πόρτα·
 Καὶ βῆξε ἡ κάμε χέμ, ἂν ἔρθει κάποιος.
 Στὴν τέχνη σου, στὴν τέχνη σου, κι' ἀμέσως.
 Ἡ Αἰμιλία φεύγει.

ΔΕΣΔ. Μπροστά σου γονατίζω· τί δηλοῦν
Αὐτά; Νοιώθω στὰ λόγια τὴν ὀργή σου
Μὰ ὄχι τὰ λόγια.

ΟΘΕΛ. Τί εἶσαι ἐσύ;

ΔΕΣΔ. Κύριέ μου,
Γυναίκα σου, ἡ γυναίκα σου ἡ πιστή!

ΟΘΕΛ. Ὁρκίσου το, κολάσου μοναχή σου,
Ἀλλοιῶς, γιατί εἶσαι σὰν οὐράνιο πλάσμα,
Θάτρεμν κ' οἱ διαδόλοι νὰ σέ ἀδράξουν.
Διπλὰ κολάσου· ὀρκίσου ποῦσαι τίμια.

ΔΕΣΔ. Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.

ΟΘΕΛ. Δολερὴ σέ ξέρει,
Σὰν τὰ δαιμόνια.

ΔΕΣΔ. Δολερή, Κύριέ μου!

Σὲ τί; ποιανοῦ εἶπα ψέμα;

ΟΘΕΛ. Ὡς Δεσδεμόνα!...

Ὡς φύγε, φύγε!

ΔΕΣΔ. Ὡμένα, γιατί κλαῖς;

Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία ἀπὸ αὐτὰ τὰ δάκρυα, Κύριε
Ἄν ὑποφιάζεις ποῦ ὁ πατέρας μου ἦταν
Τοῦ γυρισμοῦ σου τὸ ῥαγανό, μὴν φέξεις
Ἐμέ, τί ὅπως ἐσύ κ' ἐγὼ τὸν χάνω.

ΟΘΕΛ. Ἄν ἤθελε ὁ Θεὸς γιὰ δοκιμὴ
Νὰ μὲ πικράνει, ἂν θλίψες καὶ ντροπές
Ἀπάνου στὸ γυνό μου τὸ κεφάλι
Τὲς ἔρριχνε βροχή, κ' ἂν ὡς στὰ χεῖλη
Μὲ βύθιζε στὴ φτώχεια, κ' ἂν μὲ πιάναν
Σκλάβο, κ' ἐμὲ καὶ τὲς ἐλπίδες μου ὅλες,
Σὲ κάποιαν ἀκρὴ τῆς ψυχῆς μου ἀκόμα
Θάβρισκα μὴ σταλούλα ὑπομονή!—
Μὰ νὰ μὲ κάμεις, Θεέ μου, καταφρόνιας
Εἶδωλο γιὰ τὸν κόσμον, νάχουν ὅλοι
Ἀπάνου μου τὸ δάχτυλο στημένο!...

Κι' αὐτὸ ὅμως θὰ τὸ ὑπόφερνα, ναί, ναί!—

Μὰ ὡς κ' ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ εἶχα ἀποσκεπᾶσαι

Τὴν καρδιά μου, ὅπου πρέπει ἐγὼ νὰ ζήσω,

Εἰ δὲ ζωὴ δὲν ἔχω,—ἀπὸ τῆ θρύση

Ὅθε πηγάζει τοῦ εἶναι μου τὸ αὐλάκι,

Τὶ στίφει ἀλλοιῶς—ὡς κ' ἀπὸ ἐκεῖ διωγμένος!—

Ἦ κ' ὅλα αὐτὴ ἡ πηγὴ νὰ γένει στέρνα,

Γιὰ νὰ γεννοῦν ἐκεῖ καὶ νὰ βατεύουν

Τὰ βρωμερὰ καρκάλια!—Ἀλλάξε τώρα,

Ἵπομονή, τὸ χρῶμα σου, καὶ πάρε,

Ὡς νέο ροδοχειλάτο χερουδεῖμ,

Τὸ τρομερὸ τῆς κόλασης τὸ θῶρι!

ΔΕΣΔ. Μ' ἔχει γιὰ τίμια, ἐλπίζω, ὁ Κύριός μου.

ΟΘΕΛ. Ὡς ναί, ὅπως εἶναι τῶν σφαγέων οἱ μύγες

Τὸ καλοκαίρι, ποῦ ἅμα γεννηθοῦν

Κάνουν αὐγά! Ἀνωφέλεφτο χορτάρι,

Τόσο πολὺ εἶσαι ὠραῖο καὶ μυρωμένο,

Ποῦ οἱ αἰστήσες πονοῦν, ἅμα σιμόνεις.

Ὡς νὰ μὴν εἶχες γεννηθεῖ!—

ΔΕΣΔ. Ὡμένα!

Σὲ τί ἔσφαλα ποῦ ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζω;

ΟΘΕΛ. Φτιάστηκε τοῦτο τᾶσπρὸ τὸ χαρτί,

Τοῦτο τὸ ὠραῖο βιβλίον γιὰ νὰ τοῦ γράψουν
Στὸ ξώφυλλο ἀπάνωγραμμά: «Ἡ πούτανα»!

Σὲ τί ἔσφαλες; σὲ τί; ὦ δημόσια πόρνη!

Ἐπρεπε νὰ γενοῦν τὰ μάγουλά μου

Ἀληθινὰ καμίνι γιὰ νὰ κάψουν

Τὴν ἀνθρωπιὰ καὶ νὰ τὴν κάμουν στάχτη,

Ἄν θάλεγα μονάχα ἐσύ τί πράξεις!

Σὲ τί ἔσφαλες! Τὴ μύτη του ὁ οὐρανός

Θὰ βούλωνε, θὰ κλειοῦσε τὸ φεγγάρι

Τὰ μάτια του, κ' ὁ ἄσεμνος ὁ ἀγέρας,

Ποῦ δ,τι μπροστά του βρίσκει τὸ φιλεῖ,

Σὲ μιὰ βαθεῖα σπηλιά τῆς γῆς σιγάζει

Καὶ μήτε αὐτὸς δὲ θέλει νὰ τὸ ἀκούσει!—

Σὲ τί ἔσφαλες;—Ἀνθρώπιαν κοινὴ!

ΔΕΣΔ. Ὡς Θεέ μου, μ' ἀδικᾷς!

ΟΘΕΛ. Δὲν εἶσαι πόρνη;

ΔΕΣΔ. Ὁχι.

Ὅσο εἶναι ἀλήθεια ποῦ εἶμαι χριστιανή,

Ἄν τὸ νὰ προφυλάω αὐτὸ τὸ κορμί μου

Μονάχα γιὰ τὸν ἄντρα μου ἀπὸ κάθε

Παράνομο ἄλλο χέρι ποῦ μολεῖται,

Ἄν τοῦτο δὲ μὲ κάνει νάμαι πόρνη,

Δὲν εἶμαι τέτοια!

ΟΘΕΛ. Τί; δὲν εἶσαι πόρνη;

ΔΕΣΔ. Ὁχι, μὰ τὴν ψυχὴ μου τὴν αἰώνια.

ΟΘΕΛ. Πῶς εἶναι δυνατό;

ΔΕΣΔ. Συχώρεσέ μας, Θεέ!

ΟΘΕΛ. Συμπάθειά τότες,

Ἐλεγα ποῦ εἶσαι αὐτὴ ἡ διαδολεμένη

πόρνη τῆς Βενετίας ποῦ μὲ τὸ Μαῦρο

Παντρεύτηκε.—Ἐλα μέσα, ἐσύ Κυρία,

Ποῦ ἀνάποδα εἶσαι Ἄϊς-Πέτρος καὶ φυλάς

Τὲς κλεῖδες τοῦ Ἄδου.

Ξανάρχεται ἡ Αἰμίλια.

Ἐσύ, ναί ἐσύ, ναί ἐσύ!

Τελειώσαμε· κ' ἐδῶ εἶναι ἡ πλερωμὴ σου.

Ἐλα, ἀνοιξέ μου, βάστα το κρυφὸ. (Φεύγει).

Αἴμ. Αὐτὸς ὁ Κύριος τί ἔβαλε στὸ νοῦ τοῦ;

Πῶς βρίσκεσαι, Κυρία, ἀκριθὴ κυρά μου;

ΔΕΣΔ. Μισοκοιμοῦμαι στὴν ἀλήθεια.

Αἴμ. Κυρία ἀκριθὴ, τί τρέχει μὲ τὸν Κύριο;

ΔΕΣΔ. Μὲ ποῖον;

Αἴμ. Μὲ τὸν Κύριον μου, κυρά μου.

ΔΕΣΔ. Ποιὸς εἶναι ὁ Κύριός σου;

Αἴμ. Μὰ ὁ δικός σου,

Γλυκεῖα κυρά μου.

ΔΕΣΔ. Ἐγὼ δὲν ἔχω Κύριο.

Μὴ μοῦ μιλεῖς, Αἰμίλια, δὲ μπορῶ

Νὰ κλαῖω καὶ ν' ἀπαντᾶίνω: «ἄντρα δὲν ἔχω!»

Ἀλλὰ ἀπὸ δάκρυα ποῖος μπορεῖ νὰ ζεῖ;

Θέλω νὰ βάλεις στὸ κρεβάτι ἀπόψε

Τὰ νυφικὰ σεντόνια μου,—θυμήσου—

Καὶ κράξε μου τὸν ἄντρα σου.

Αἴμ. Στάλῃθαι

Ἐδὼ τὰ πάντα ἀλλάξαν. (Φεύγει).

ΔΕΣΔ. Ἄχ! μοῦ πρέπει
Αὐτὸ τὸ μεταχείρισμα! Ἄχ! μοῦ πρέπει;
Μπορεῖ στὸ φέρετό μου νὰ στηρίξει
Ἐστὼ καὶ τὴν πλιὸ ἀβάσιμη ὑποψία,
Πῶς στὸ παραμικρότερο ἔχω σφάλει;

Ξανόχονται ἡ Αἰμίλια καὶ ὁ Γιάγος.

ΓΙΑΓ. Κυρία μου, τί μ' ὀρίζεις καὶ τί κάνεις;

ΔΕΣΔ. Δὲν ξέρω αὐτοὶ ποῦ τὰ μικρὰ παιδιὰ
Διδάχνουν, ἔχουν τρόπους μελωμένους
Καὶ σ' εὐκολὰ μαθήματα τὰ βάζουν.

Ἐτσι καὶ μὲ ἄς μὲ μάλονε, τί ἀλήθεια
Ἐπρεπε σὰν παιδί νὰ μὲ παιδεύει.

ΓΙΑΓ. Κυρία, τί τρέχει;

ΑΙΜ. Ἄχ Γιάγο, ὁ Κύριος πόρνη

Τὴν εἶπε καὶ τῆς ἔδωκε βρισιές
Τόσο βαρείες, καὶ τέτοια κκαὶ λόγια
Ποῦ μιὰ καρδιὰ πιστὴ δὲν τὰ βαστάει.

ΔΕΣΔ. Εἶμαι αὐτό; Γιάγο;

ΓΙΑΓ. Ποιό, καλὴ κυρά μου;

ΔΕΣΔ. Τέτοια ὅπως μ' εἶπε ποῦ εἶμαι ὁ σύζυγός
[μου.

ΑΙΜ. Τὴν εἶπε κούρδα, οὔτε ἓνας μεθυσμένος
Ζητούλας δὲ θὰ τῷλεγε μιᾶς βρώμας.

ΓΙΑΓ. Γιατὶ τῶπε;

ΔΕΣΔ. Παιὸς ξέρει. Ἐγὼ δὲν εἶμαι βέβαια τέτοια.

ΓΙΑΓ. Μὴν κλαῖς, μὴν κλαῖς! Ὁχ νὰ χαθεῖ αὐτὴ ἡ
[ώρα!

ΑΙΜ. Ἐχει ἀρνηθεῖ τόσους καλοὺς γαμπρούς,

Τὸν πατέρα, τὸν τόπο τῆς, τοὺς φίλους,
Γιὰ νὰ τὴν κράξει πόρνη; — Νὰ μὴν κλαίει!

ΔΕΣΔ. Ἄχ φταίει ἡ κακὴ μου ἡ τύχη!

ΓΙΑΓ. Ἀλοῖμονό του!

Πῶς τοῦρθε ἡ ἰδέα;

ΔΕΣΔ. Τὸ ξέρει ὁ θεὸς μονάχα.

ΑΙΜ. Ἄς μὲ κρεμάσουν ἂν αὐτὸ τὸ ψέμα

Δὲν τῷχει μελετήσῃ ἓνας ἀχρεῖος

Ἐτελειωμένος, ἓνας τιποτένιος

Καὶ βαρετὸς τσανακογλύφτης, ἓνας

Σκλάβος ἀπατηλὸς καὶ δολερὸς,

Γιὰ νὰ πιτύχει κάποια θέση. Ἄν ἔτσι

Δὲν εἶναι, ἄς μὲ κρεμάσουν.

ΓΙΑΓ. Δὲν θὰ ὑπάρχει

Ἀνθρωπος τέτοιος· δυνατὸ δὲν εἶναι.

ΔΕΣΔ. Ἄν βρέθηκε ἓνας τέτοιος, ὁ Θεὸς

Ἄς τόνε συχωρέσει.

ΑΙΜ. Τὸ συμπάθειο του

Ἄς εἶναι τὸ σκοινί; κι' ἄς τοῦ μασσήσῃ

Ἡ κόλαση τὰ κόκκαλα! Γιατὶ

Πόρνη νὰ τὴν εἰπῇ; Στὴν συντροφιά τῆς

Ποιὸν ὁρῆκε; ποῦ; ποιὰν ὥρα; τί ἀφορμές,

Τί λόγους ἔχει; Κάποιος κατεργάρης

Ἀπάνθρωπος ἐγέλασε τὸ Μαῦρο

Ναί, κάποιος γνωρισμένος κατεργάρης,

Κάποιος ψωριάρης! Θεέ, ξεσκέπασέ τους

Τοὺς ἄτιμους, καὶ δῶκε ἓνα μαστίγι
Κάθε τίμιου χεριοῦ γιὰ νὰ τοὺς παίρνει
Ξυλίζοντας γυμνοὺς, τοὺς παληανθρώπους,
Στὸν κόσμον ἀπὸ μιὰν ἄκρην ὡς τὴν ἄλλην.

ΓΙΑΓ. Μὴ σ' ἀκούσουν στὸ δρόμο

ΑΙΜ. Οἱ βρωμανθρώποι!

Τέτοιος θάταν κ' ἐκεῖνος ὁ λαβέντης

Ποῦ σοῦχε φέρει τὸ μυαλὸ ἄνω κάτω,

Ὅταν τὸ Μαῦρο ὑπόψιασες μαζὶ μου.

ΓΙΑΓ. Εἰσαι τρελλή! Σιωπὴ!

ΔΕΣΔ. Καλέ μου Γιάγο,

Τί νὰ κάμω γιὰ νὰ ξανακερδίσω

Τὸν ἄντρα μου; Ἐσὺ φίλε, πῆλινε ὁρές τον,

Γιατὶ, μὰ αὐτὸ τὸ οὐράνιο φῶς, δὲν ξέρω

Γιὰ ποιὰν αἰτία τὸν ἔχασα. Μπροστά σου

Γονατίζω. Ὁχ, ἂν ἴσως ἡ καρδιά μου

Τὴν ἀγάπη του ἀδίκησε ποτὲ τῆς,

Μὲ στοχασμοὺς ἢ μ' ἔργα, κι' ἂν ποτὲ

Τὰ μάτια μου, τ' αὐτιά μου, τὸ κορμί μου

Εὐρῆκαν σ' ἄλλον ἄνθρωπο εὐχαρίστια,

Ἡ ἂν δὲν τὸν ἀγαπῶ μὲ τὴν καρδιά μου

Καὶ τώρα, καθὼς πρῶτα, καθὼς πάντα,

Κι' ἄς μὲ διώχνει στὴ φτώχεια ἀπὸ σιμά του,

Ἄς μ' ἀρνηθεῖ ἡ παρηγοριὰ γιὰ μία.

Κάνει πολλὰ ἡ σκληρότη· κ' ἡ δικὴ του

Μπορεῖ νὰ μοῦ συντρίψῃ τὴ ζωὴ,

Ποτὲ ὅμως τὴν ἀγάπη νὰ μολέψῃ·

Δὲ δύναμαι νὰ λέω τὴ λέξη πόρνη,

Ὅς κι' ὅταν τὴν προφέρω ἀνατρομάζω·

Νὰ κάμω ἐγὼ τὴν πράξη ποῦ μ' ἐκεῖνο

Τῶνομα θὰ μ' ἐστόλιζε, οὔτε οἱ δόξες

Τοῦ κόσμου δὲ θὰ μπόρειαν νὰ μὲ κάμουν.

ΓΙΑΓ. Ὁ ἡσύχασε, ἔχει μόνο τὴ στιγμή του.

Τοῦ κράτους οἱ δουλειές τονὲ συγχύζουν,

Κ' ἔτσι μὲ σὲ μαλόνει.

ΔΕΣΔ. Ὁ ἂν ἦταν ἔτσι.

ΓΙΑΓ. Ἐτσι εἶναι σοῦ τὸ τάζω. (Σάλπιγγες ἀπὸ μέσα).

Μὰ ἄκου κράζουν

Τὰ ὄργανα στὸ δαίπνο. Οἱ ἀποκρισάριοι

Τῆς Βενετίας προσμένουν στὸ τραπέζι·

Ἄμε μὴν κλαῖς ὅλα καλὰ θεὸ νᾶρθουν.

Ἡ Δεσδεμόνα καὶ ἡ Αἰμίλια φεύγουν.

Ἐρχεται ὁ Ροδεῖγος.

Τι τρέχει, Ροδεῖγο;

ΡΟΔΡ. Βρίσκω πῶς δὲ φέρνεται ἴσια μαζὶ μου

ΓΙΑΓ. Ἀλλὰ ἀντὶς πῶς;

ΡΟΔΡ. Κάθε μέρα βρίσκεις κι' ἀπὸ μία πρόφαση
γιὰ νὰ μὲ ξεδγάνεις, Γιάγο, καὶ καθὼς ἐγὼ τώρα τὸ
βλέπω, ἀντὶς νὰ φροντίζεις νὰ λήλουν ἔστω καὶ τὴν
παραμικρότερη ἐπιτυχία οἱ ἀπαντοχές μου, ἐσὺ μὲ
δαστᾶς μακρυὰ ἀπὸ κάθε εὐκαιρία. Αὐτὸ μὰ τὴν ἀλή-
θεια δὲ θέλω νὰ τὸ ὑποφέρνω περσότερον καιρό, καὶ
οὔτε πειθομαι πῶς πρέπει ἡσυχὰ νὰ ὑπομείνω, τι
ἔπαθα γιὰ τὴν τρέλλα μου.

ΓΙΑΓ. Θέλεις νά μ' ἀκούσεις, Ροδρίγο;

ΡΟΔΡ. Ἄχ σέ παράκουσα στήν ἀλήθεια· τὰ λόγια σου μέ τὰ ἔργα σου δέν ἔχουν καμία συγγένεια.

ΓΙΑΓ. Μὲ κατηγορεῖς πολὺ ἄδικα.

ΡΟΔΡ. Μοναχὰ μὲ ἀλήθειες· ἐκαταχάλασα τὴν περυσία μου. Ἀπὸ τὰ τζεβάρια ποὺ σοῦδωκα γιὰ τὴ Δεσδεμόνα, καὶ τὰ μισὰ θάταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ξεπλανεῖσουν μίαν καλογρηά. Μοῦπες πῶς τὰχε δεχτεῖ καὶ πῶς μὲ ἀντάμειβε δίνοντάς μου θάρρος κ' ἐλπίδες ὀγλίγωρου ἰδωμοῦ καὶ γνωριμιᾶς· ἀλλὰ δέν εἶδα τίποτα.

ΓΙΑΓ. Καλὰ, ἐμπρός, πολὺ καλὰ.

ΡΟΔΡ. Πολὺ καλὰ, ἐμπρός! Μὰ ἀνθρωπε, δέν μπορῶ νὰ πάω ἐμπρός! Καθόλου, καθόλου καλὰ. Ἐγὼ βρῖσκω τὸ πρᾶμα ὀλέθριο, κ' ἀρχίζω νὰ πιστεύω πῶς μὲ κοροϊδεύεις.

ΓΙΑΓ. Πολὺ καλὰ!

ΡΟΔΡ. Καθόλου; καθόλου καλὰ, σοῦ εἶπα! Θὰ πάω ὁ ἴδιος νὰ μιλήσω τῇ Δεσδεμόνῃ· ἂν θελήσει νὰ μοῦ ξαναδώκει τὰ τζεβάρια μου, θὰ παρατήσω τὸ σκέδιο μου, καὶ θὰ μετανοιώσω γιὰ τὸ παράνομο τὸ πείραγμα. ἂν ὄχι, στάσου βέβαιος πῶς θὰ ζητήσω λογαριασμό ἀπὸ σένα.

ΓΙΑΓ. Τάπες ὄλα;

ΡΟΔΡ. Ναί, καὶ δέν εἶπα παρὰ ὅ,τι, σοῦ τὸ λέω, ἔχω στὸ νοῦ μου νὰ κάμω.

ΓΙΑΓ. Τώρα βλέπω πῶχες χαραχτήρα· κ' ἀπὸ τούτην τῇ στιγμή μορφόνω γιὰ σέ γνώμη πολὺ καλήτερη ἀπὸ πρώτα. Δός μου τὸ χέρι σου, Ροδρίγο. Πολὺ σωστὲς ἦταν οἱ κατηγορίες σου· ἀλλὰ, τὸ φωνάζω, πολὺ τίμια ἐμεταχειρίστηκα τὴ δουλειά σου.

ΡΟΔΡ. Μὰ δέν ἐφάνηκε.

ΓΙΑΓ. Τὸ παραδέχομαι πῶς δέν ἐφάνηκε· καὶ οἱ ὑποψίες σου δέν εἶναι ἄσχεφτες καὶ ἀκριτες. Ἀλλὰ, Ροδρίγο, ἂν ἀληθινὰ ὑπάρχει μέσα σου αὐτὸ ποῦ τώρα μάλιστα ἔχω μεγαλειότερες αἰτίες νὰ πιστεύω πῶς ὑπάρχει, θέλω νὰ εἰπῶ: ἀντρεῖα καὶ θάρρος, ἀπόψε θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω. Κι' ἂν αὖρις τὴ νύχτα ὁ σκοπός σου δέν εἶνε τελειωμένος ξεπάστρεψέ με μὲ δόλο ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ στήσε παγίδες γιὰ νὰ μοῦ πάρεις τὴ ζωή.

ΡΟΔΡ. Ναί; τί θέλεις νὰ εἰπείς; εἶναι λογικὸ καὶ βολετό;

ΓΙΑΓ. Κύριε, ἦρθε ἀπὸ τὴ Βενετιὰ ἐπίτηδες μιά ἐπιτροπή, γιὰ νὰ βάλει τὸν Κάσσιο στὴ θέση τοῦ Ὁθέλλου.

ΡΟΔΡ. Ἀλήθεια; Καὶ λοιπὸν ὁ Ὁθέλλος καὶ ἡ Δεσδεμόνα γυρίζουν στὴ Βενετιὰ.

ΓΙΑΓ. ὦ, ὄχι. Αὐτὸς πάει στὴ Μαυριτανία καὶ παίρνει μαζὶ τὴν ὥραία Δεσδεμόνα, ἂν δέν τὸν ἀναγκάσει κανένα περιστάτικὸ νὰ σταματήσει ἐδῶ. Ἀλλὰ τίποτα δὲ θὰ τὸν ἔκανε τόσο θετικὰ νὰ μείνει, ὅσο ὁ παραμερισμὸς τοῦ Κάσσίου.

ΡΟΔΡ. Τί ἐννοεῖς μὲ παραμερισμό;

ΓΙΑΓ. Αἶ, τὸ νὰ τὸν κάμει κανεὶς νὰ μὴ μπορέσει

νὰ πάρει τὴ θέσει τοῦ Ὁθέλλου, σπάζοντάς του τὰ μυκλά.

ΡΟΔΡ. Καὶ θάθελες ἐγὼ νὰ τὸ κάμω;

ΓΙΑΓ. Ναί, ἂν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ κάμεις κάτι ποῦ θὰ σοῦ δώσει ὠφέλεια καὶ δικαιώματα. Αὐτὸς δειπνᾷ ἀπόψε μὲ μιὰ κοινὴ γυναῖκα, καὶ ἀπὸ δῶ θὰ πάω ἐγὼ ἴσια νὰ τὸν εὕρω. Δέν ξέρεῖ ἀκόμα τίποτα γιὰ τὲς καινουργίες τὲς τιμές. Ἄν θέλεις νὰ τὸν παραμονέψεις στὸ φύγι, ποῦ ἐγὼ θὰ τὸ κάμω νὰ συμπέσει ἀπὸ τὲς δώδεκα στὴ μία, εὐκολα μπορεῖς νὰ τὸν ἀδράξεις, καὶ θὰ πέσει ἀνάμεσα στοὺς δυὸ μας. Ἐλα, μὴ στέκεις τρομασμένος γι' αὐτό, ἀλλὰ περπάτει μαζὶ μου. Θὰ σοῦ ἀποδείξω πῶς ὁ θάνατός του εἶναι μίαν τέτοια ἀνάγκη, ποῦ θὰ πειστεῖς ὁ ἴδιος πῶς χρέος σου εἶναι νὰ τὸ κάμεις. Τώρα διάζει ἡ ὥρα τοῦ δείπνου· καὶ ἡ νύχτα εἶναι προχωρημένη. Ἐμπρός· στὴ δουλειά.

ΡΟΔΡ. Θέλω ν' ἀκούσω αὐτὲς τὲς αἰτίες.

ΓΙΑΓ. Καὶ πρέπει νὰ σέ φχαριστήσω.

(Φεύγουν).

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμή Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραλειφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθῆτου πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (παράλια Τρούμπας) ἑκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 3 μ. μ. κατ' εὐθεῖαν δι' Ἀλεξανδρείαν.

Γραμμή Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμή Πειραιῶς-Κωνσταντινῶν

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφ' ἑαύτου ταχύτητο πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας).

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥραν 10.30' μ. μ., διὰ Σῦρον Ἀνδρον, Κόρθιον καὶ Τήνον.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥραν 8ην μ. μ. κατ' εὐθεῖαν διὰ Θεσσαλονίκην-Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξιδίων κ. κ. Θωμᾶ Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν καὶ Σ. Σωτηρίδου, (Πλατεῖα Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὁμοιοῦς).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ὅπου σθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγην, ὁδὸς Ἀντωνιάδου

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)